

Sala de Can Mestret

Com ja deiem en un número passat, la sala de can Mastret ha deixat d'existir com a tal. A fi de deixar constància del seu pas i de la seva història, hem demanat al nostre amic Jaume Puigdomènech, de la família propietària, que ens fes un resum del que ell o els seus familiars poguessin recordar de més important referent a aquesta sala. Creiem que serà interessant de saber per nosaltres, i de reviuire per tots aquells que hi havien tingut el principal lloc d'esplai durant la seva joventut.

Naturalment resumint molt, ens ha escrit la següent crònica:

HISTORIA DE LA SALA DE CAN MASTRET

La sala i el cafè de can Mastret va ésser fundada i construïda pel mateix propietari, en Josep Puigdomènech i Solé, avi dels actuals amos: Joan Puigdomènech i Anna Villegas. El fundador ja venia de dues o més generacions de palestes contractistes.

Es va inaugurar el cafè i la sala per a ballar i fer-hi tertúlies l'any 1895. Es va formar una junta de socis per a organitzar les festes; el primer president va ésser en Francesc Molins.

Es feia el ball amb un piano de teclès que tocava un mestre i també en Miquel Puigdomènech i Palà. Es va començar a ballar gitanes amb castanyoles i amb dos músics de La Garriga que tocaven l'acordeó i l'Anton Duran, de l'Hostal de la Serra, que tocava el flabiol.

El ball de gitanes es ballava el dissabte de Carnaval, que era el dia que tocava a Sta. Eulàlia, doncs els altres dies es ballava a altres llocs. El dissabte es feia un ninot molt gros que era el típic «carnestoltes»; portava una arengada penjada al nas i el jovent el portaven a dalt d'un «baiart»; es ballava a la plaça de l'església, es celebrava amb una gran animació la festa del Roser, el dia tres de maig, el matí els fadrins del poble anaven a tallar el típic arbre «el maig», el portaven a la plaça i després tots cap a cal Mastret a fer la xocolatada, a missa, a plantar l'arbre; a la tarda, a processó i després a fer la gran ballada a la sala de cal Mastret amb una bona orquestra.

Més tard, l'any 1905 es va estrenar el piano manubri, comprat a la fàbrica Albià de Barcelona, aquest era més pràctic, tothom el sabia fer tocar, un dels que més el feia funcionar era el Sr. Joan Prim.

Cada any per la Quaresma pujava un mestre de Barcelona i canviava els balls gravats en el manubri. A l'any 1907 es va fer un extraordinari ball de gitanes (dues colles), es van ballar a molts llocs, també a Granollers i a tot arreu es va obtenir un gran èxit.

Tot va anar rotllant normalment, es feien gitanes cada any, però els millors varen ésser els anys: 1914, 1920, 1930, 1932.

Cada diumenge es feia ball amb manubri, o hi havia orquestra, o s'escoltava la ràdio.

EL RODAMON

Una vegada era un rodamón que va arribar a la nostra terra. Hi va viure força temps i es va adonar d'algunes coses que no van agradar-li gens ni mica.

El estimava molt els nens petits i va veure que no obeïen: els pares deien que no es portaven bé, que contestaven, que eren pesats i moltes més coses. Va pensar:

—Per què deu passar això en aquesta terra?

I es va posar a pensar-ho bé i a observar què era el que en realitat succeïa. Va sentir dir moltes vegades: «estigues quiet», «per què, pare?», «per què sí».

El rodamón pensava que era molt estrany que el pare no entengués que en Joan havia de bellugar-se contínuament, que per això era infant i portava a dins molta activitat. També va veure que la mare pegava en Pere perquè havia donat una empenta a la Maria.

—Com voleu fer-li entendre que no es pega els companys, pegant-lo vosaltres?, va dir el rodamón; però no n'hi van fer cas, i van continuar pegant en Pere; i en Pere va anar essent cada dia més rebel i més venjatiu.

—Pare, juga amb mi, li deia un dia la Maria. Primer el pare no en va fer cas, i a la segona vegada li va respondre que no l'amoinés que tenia feina. El rodamón, veient que la Maria quedava trista, va pensar:

—No ha entès per què ningú no vol jugar amb ella; al final acabarà per creure que els grans són esquerps i dolents.

La Isabel ha contestat malament a l'àvia perquè ha vist que el pare també ho fa. En Jaume ha dit una mentida perquè sap que si diu la veritat el renyaran. En Joan no vol donar xocolata a en Jaume perquè la mare li diu que no doni mai res a ningú.

El rodamón va veure que no eren pas els petits qui tenien la culpa de tot això i ho va voler dir als seus pares; però ni el van escoltar.

Trist i fracassat va marxar; i anava cantant:

«Sóc un rodamón, dormo sempre al ras
sota els bells estels en la nit...»

Assumpta Margenat

La sala va estar tancada des de l'any 1939 fins el 1945.

A l'any 1946 es va tornar a obrir i a partir de llavors, les gitanes es ballaren a l'era de can Turell i a la sala de can Mastret.

A l'any 1955 s'acaba pràcticament el funcionament de la sala, solament de tant en tant, a l'estiu s'hi feien alguns balls amb tocadiscos.

Aquest any, 1969, desapareix la sala, i en el seu lloc s'hi fa una magnífica fonda de tres plantes.

Molta gent es recorda i mai no oblidarà aquests 74 anys d'existència. La metamòrfosi ens ha vençut.

Jaume Puigdomènech Salas

Electricidad PALMAR

Instalaciones de agua y electricidad, industriales y domésticas
Iluminación de jardines y piscinas

Colocación de bombas sumergidas, superficie y depósitos a presión de Comercial «HUMET», S.A. de Santa Perpetua

Pis CARETA (E Rieral)
SANTA EULALIA DE RONSANA

Calle Calvo Sotelo, 34
LLINAS DEL VALLES